

Džosija zināja, kā viņa var sekot Jēzus Kristus piemēram.

Džolina Brauna
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi norisinājās ASV.

Džosija sēdēja kopā ar savu māsiņu laukā zem koka, pie savas mājas.

„Kaut būtu kāds jautrs veids, kā mēs varētu nopelnīt naudu,” Džosija teica.

„Varbūt mēs varētu nopelnīt naudu, kaut ko darot citu cilvēku labā,” atbildēja Ešlina.

„Kā būtu, ja mēs nodibinātu klubiņu?” Džosija no prieka palēcās. „Kā dzīvnieku pieskatīšanas vai suņu staidzināšanas klubiņu.”

„Mēs varētu darīt visu ko,” Ešlina teica. „Cilvēkiem vienmēr ir nepieciešama palīdzība. Un viņi mums par to maksātu.”

Ešlinai bija taisnība. Katru dienu Džosija redzēja cilvēkus, kam bija nepieciešama palīdzība.

Pēkšņi Džosijai ienāca prātā cita ideja. Viņa sirdī sajūta siltumu. Tas viņai atgādināja par savām kristībām pagājušajā gadā. Viņa bija apsolījusi vienmēr atcerēties Jēzu un sekot Viņa piemēram. Viņa zināja

vienu veidu, kā varētu to darīt.

„Ja nu mēs izveidotu tādu klubiņu, kas palīdzētu cilvēkiem bez samaksas?” Džosija vaicāja. Siltā sajūta kļuva vēl stiprāka.

Ešlijas acis iepletās. „Tas būtu dikti jautri!” viņa teica. „Mēs varētu palīdzēt cilvēkiem skolā un baznīcā — it visur!”

„Mēs to varētu nosaukt par „Padarīsim apkārtējo pasauli labāku” klubiņu!” Džosija teica. „Sāksim rītdien skolā!”

Nākamajā dienā, starpbrīdī, Ešlija un Džosija piešķrēja rotaļlaukuma malā.

„Vai redzi kādu, kam mēs varētu palīdzēt?” Ešlija pastiepās uz pirkstgaliem un lūkojās uz varavīksnes krāsas slidkalniņu.

„Pagaidām nē.” Džosija pētīja rāpšanās stienus un šūpoles. Bērni braukāja pa slidkalniņu un šūpojās. Viņi driblēja bumbas un lēkāja ar lecamauklām.

Neizskatījās, ka kādam būtu nepieciešama palīdzība. Izskatījās, ka visiem ir draugi. Tad viņa ieraudzīja kādu jaunāku meiteni, kura viena pati spēlējās ar lecamauklu.

Džosija pagrāba Ešlinu pie rokas. „Skaties tur!”

Džosija un Ešlina paņēma lecamauklas un piegāja pie meitenes.

„Sveika! Mani sauc Džosija.”

„Un es esmu Ešlina. Kā tevi sauc?”

Meitene izskatījās izbrīnījusies. „Mani sauc Leslija.”

„Vai vēlies ar mums spēlēties?” Džosija pastiepa viņai pretī lecamauklu.

Leslija pasmaidīja. „Jā!”

Ešlina un Džosija iemācīja Leslijai jaunus lēcienus ar lecamauklu. Kad atskanēja zvans, viņas atvadījās. Džosiju pārņēma patīkamas sajūtas. Viņa zināja, ka tas ir Svētais Gars.

Pēc tam, ikreiz, kad Džosija un Ešlina gaitenī redzēja Lesliju, viņas sasveicinājās.

Džosija un Ešlina meklēja vēl citus cilvēkus, kam palīdzēt. Dažreiz viņas pateica cilvēkiem ko jauku un mēģināja viņus uzmuntrināt. Citreiz viņas aicināja bērnus ar viņām kopā spēlēties.

Kādu dienu Džosija uzsmaidīja zēnam pie skolas. „Man patīk tavs dinozauru kreklis,” viņa teica. Zēns pasmaidīja pretī un palūkojās uz savu kreklu. „Paldies.”

Džosija apsēdās un atskārta, ka viņa pat neiedomājās to visu darīt klubiņa dēļ. Viņa vienkārši to visu darīja.

Džosija padomāja par visiem draugiem, ko bija ieguvusi, kopš abas ar Ešlinu nodibināja klubiņu. Džosijai ļoti patika palīdzēt cilvēkiem. Tas raisīja viņā vēlmi paveikt vairāk citu cilvēku labā. Klubiņš — „Padarīsim apkārtējo pasauli labāku” — padarīja viņu labāku. Un tas lika viņai justies lieliski. ●